

Minik Denizaltı

Yavuz DEMİRKIRAN

Minik Denizaltı

Yavuz DEMİRKİRAN

Ben bir şeyler yapmayı çok severdi. Güneşli bir sabah, eski bir beslenme çantasını minik bir denizaltıya dönüştürdü. Oyuncak bir motor, plastik bir pencere ve bozuk bir pervaneden sökülmüş bir pervane ekledi. Çalışırken kıvrıkcık saçları zıplıyor, sarı yağmur çizmeleri heyecanla yere vuruyordu. "Bu denizaltı bahçe göletini keşfedecek!" dedi, aralıklı dişleriyle gülümseyerek.

Tezgâhında Ben'in bir bit pazarında bulduğu tuhaf bir icat duruyordu. Düğmeleri ve parlak bir anteni vardı. Merakla, büyük kırmızı düğmeye bastı. ZAP! Odayı bir ışık parlaması doldurdu. Ben gözlerini açtığında her şey devasa görünüyordu! Tezgâh kocaman bir tarlaydı ve denizaltısı artık tam ona göre boyuttaydı.

Ben turuncu gözlüklerini hâlâ takmış halde denizaltıya bindi. Onu çimenlerin üzerinden taşıdı; çimenler artık uzun yeşil ağaçlardan oluşan bir orman gibiydi. Bahçe göletinin kenarında derin bir nefes aldı. "Hadi bakalım!" diye fısıldadı. Küçük pervane döndü ve denizaltı bir şıptıyla suya daldı.

Yüzeyin altında Ben şaşkınlıkla nefesini tuttu. Bahçe göleti hayat doluydu! Su böcekleri minik roketler gibi vızır vızır geçiyordu. Tuhaf bitkiler hafif akıntıda sallanıyordu. Ben yüzen bir yaprağın yanından geçerken ona doğru kürek çeken bir su kayıkçısı böceği gördü. Böceğin parlak kahverengi bir gövdesi, kürek gibi bacakları ve minik bir yaprak şapkası vardı. "Merhaba!" diye cıvıladı. "Ben Pip!"

Pip yaklaştı, kehribar rengi gözleri merakla kocaman açılmıştı. "Minik bir denizaltı! Ve minik bir kahraman! Nereden geldin?" Ben küçülme macerasını anlattı. Pip güldü. "Göleti keşfetmek için tam doğru boyuttasın!" Sazdan yapılmış çantasını açıp bir nilüfer yaprağına çizilmiş bir harita çıkardı. "Gel, sana gizli dünyamızı göstereyim."

Pip, Ben'i tüylü su bitkilerinden oluşan bir ormanın içinden geçirdi. Güneş ışığında dans eden bir su piresi ailesinin yanından geçtiler. "Burası bahçe göleti," dedi Pip. "Her canlının bir görevi var. Salyangozlar taşları temizler, nimfler huzuru korur, bitkiler de oksijen üretir." Ben bu telaşlı küçük dünyaya hayran kalarak dikkatle dinledi.

Birden etraflarındaki su bulutlanıp yeşillendi. Taşların üzerini kalın, yapışkan bir yosun tabakası kapladı. "Olamaz!" diye bağırdı Pip. "Göletin dengesi bozuldu! Fazla yosun, herkes için yeterli ışık ve hava olmadığı anlamına gelir." Ben su böceklerinin öksürdüğünü, bitkilerin boynunu büktüğünü gördü. Bu kadar küçük bir dünya için büyük bir sorundu bu.

Pip, Ben'i gölet böceklerinin lideri Mara ile tanıştırmaya götürdü. Mara, turkuaz gözlü ve parlak çakıl taşlarından bir kolye takan bir yusufçuk nimfiydi. Pençeli bacakları pürüzsüz bir taşın üzerinde duruyordu. "Yosun çok hızlı büyüyor," dedi Mara ciddi bir sesle. "Sebebini bulmalıyız." Ben yardım etmeye söz verdi ve Mara başını salladı. "Su altı mağaralarına beni takip et."

Mara onları su altı mağaralarından oluşan bir labirente soktu. Duvarlar minik kristallerle parlıyor, tuhaf parlayan bitkiler yolu aydınlatıyordu. En derin mağarada salyangoz Ollie'yi buldular. Sarmal kabuğu kahverengi ve krem çizgiliydi, üzerinde minik bir bahçe gibi yosun büyüyordu. Yuvarlak gözlükler takıyordu ve yavaşça gülümsedi. "Ben göletin eski sırlarını bilirim," dedi Ollie.

Ollie, göletin dengesinin suda çürüyen çok fazla düşmüş yaprak yüzünden bozulduğunu açıkladı. "Yosun çürüklerle besleniyor," dedi. "Yaprakları temizlemeli ve havayı geri kazanmak için yeni bitkiler eklemeliyiz." Pip ve Mara başlarını salladı. Ben derin derin düşündü. "Denizaltım yardım edebilir!" dedi. "Yaprakları taşıyabilirim." Diğerleri sevinçle bağırdı.

Ben ve Pip birlikte çalıştılar. Ben çürüyen yaprakları denizaltısının yük bölmesine toplarken Pip haritasıyla ona yol gösterdi. Mara, yeni su yabani otları dikmek için su böceklerinden ekipler kurdu. Ollie en iyi bitkilerin nerede yetiştiğini söyledi. Yavaş yavaş su berraklaşmaya başladı. Yosun yayılmayı durdurdu ve gölet canlıları daha rahat nefes aldı.

Saatler süren ekip çalışmasından sonra gölet yeniden pırl pırl oldu. Işık en derin köşelere ulaştı ve bitkiler dimdik durdu. Su böcekleri Ben'in denizaltısının etrafında toplandı. "Evimizi kurtardın!" diye sevindi Pip. Mara kolyesinden minik bir çakıl taşı verdi Ben'e. "Sen artık fahri bir gölet böceğisin," dedi. Ben gururla kızardı.

Ollie sıcak bir gülümsemeye baktı. "Harika bir şey yaptın, Ben. Unutma, en küçük kahraman bile büyük bir fark yaratabilir." Ben yeni arkadaşlarına baktı ve mutlu hissetti. Sonra Ollie ona minik bir deniz kabuğu uzattı. "Bu eve dönmene yardımcı olacak," dedi. "Hazır olduğunda ona bas." Ben hepsine teşekkür etti ve denizaltısına bindi.

Yüzeye döndüğünde Ben deniz kabuğuna bastı. Bir ışık parlaması daha oldu ve yeniden normal boyutuna döndü, göletin kenarında duruyordu. Denizaltısı yine sadece bir beslenme çantasıydı, ama Mara'nın verdiği çakıl taşı hâlâ cebindeydi. Arkadaşlarının güvende olduğunu bilerek gülümsedi. O günden sonra Ben her gün göleti ziyaret etti ve su böceklerini kıydan izledi.

Ben minik macerasını hiç unutmadı. Ailesine bahçe göletindeki gizli dünyayı anlattı ve onlar da gözleri kocaman açılmış halde dinlediler. Büyük keşiflerin, yeter ki dikkatle bakarsan, evinizin yakınında da bulunabileceğini öğrendi. Ve bazen en küçük kahramanlar en büyük şıpırtıyı yaratır. Ben aralıklı dişleriyle gülümsedi ve gölete el salladı.

Gölet, minik sakinlerinin ekip çalışması sayesinde dengeli ve güzel kaldı. Pip hâlâ yaprak şapkasını takıyor, Mara hâlâ çakıl taşı kolyesini taşıyor ve Ollie hâlâ su altı mağarasında hikâyeler anlatıyordu. Ben ne zaman yüzeyde süzülen bir su kayıkçısı böceği görse arkadaşlarını hatırlayıp gülümsedi. Ne de olsa macera sadece bir şıpırtı uzaklıktaydı.